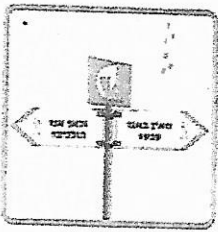

פרח הלילך – הסיפור שמאחורי השיר (מאת: אור אסף)

האוטובוס הגיע בשמונה בערב לקיבוץ ויודל, נהג האוטובוס הזוטיק, עצר אותנו ליד הסילו שם פגשתי אותה לראשונה

נורית הירש צילצלה אלי כמה ימים קודם לכן, אמרה שהיא בדיוק משתחררת מהצבא, שיש לה לחן חדש שנבר כתבו לו מילים. אבל היא לא מרצה מהן, והיא שואלת אם אני מוכן לכתוב מילים אחרות ללחן שלה. אמרתי שכן והזמנתי אותה לבוא אלי לקיבוץ. ביקשתי שלא תראה לי את הניסוח הקודם. כדי שלא אושפע מתנו בשום צורה

סיכמנו שהיא תגיע באוטובוס של הערב, נעבוד על השיר. היא תשמיע לי את המנגינה ואני אכתוב. (אז עוד לא היו קלטות ודיסקים ואי אפשר היה לשלוח לחן לשיר), היא תישאר לישון אצלנו ותחזור למחרת באוטובוס של הבוקר

נורית הגיעה עם מדים של חיילת. הלכנו מהסילו בדרך שעוקפת את חדר האוכל, שוורדת מהמועדון לחבר, (שהיה אז באותו מקום), ויורה לכיוון הצריף שלי ושל בתיה. שהיה ממוקם לפני "הבית הראשון" היו בצריף שני חדרים כך שיכולם להלין אותה (הצריף הזה כבר לא קיים היום)

אחרי ארוחת ערב קצרה, יצאנו ללכת למועדון חברת הילדים. שם היה פסנתר, אחד משני הפסנתרים הבודדים שהיו באותה תקופה בקיבוץ. הייתי מורה בקיבוץ באותה תקופה, והיה לי מפתח למועדון חברת הילדים

זה היה בתודע שבת, הלילה היה בהיר מאוד אחרי כמה ימים ולילות גשומים, נשמתי לב שהעשבים כבר נבטו וצמחו בצידו הדרך. שהולכה לכוון מבני הכיתות, שם מתחת לאחת הכיתות היה המועדון והיה הפסנתר. כשהתקרבו למבנה, ממש לפני חצינו את הדרך שמוליכה מחדר האוכל של הקיבוץ, עוברת ליד מבני הכיתות, עוברת ליד בריכת השחייה וממשיכה לכוון בית העלמין של הקיבוץ כשחצונו אותה נזכרתי כי שבועיים קודם הלכתי באותה דרך אחרי ארונו של חבר קיבוץ שנפטר, כשהילדים מציצים בהיחבא מלמעלה מחלונות מבני הכיתות

וכוסנו למועדון. נורית התיישבה ליד הפסנתר והתחילה לנגן את הלחן שלה התיישבתי לידה כשאני מהרהר בדרך שחצינו, במסע הלוויה, בסוף הרלתי נמתע המחכה לכולנו ובילדים המציצים מלמעלה השוחות הראשונות של השיר כאילו נכתבו מעצמן

היום אולי נדחה את קץ דרכנו

ולא נזכור כי סוף לכל

זה המשעול שבו דורכות רגלינו

בשני קצותיו העשב לא יבול

ממול הפסנתר, במועדון, היה חלון ענק שהשקיף לכיוון פינת החי של חברת הילדים. בתוך פינת החי ניצבו שני עצי שקד במלוא פריחתם שזוהרה רליל הירח הבהיר של חודש שבת רצייתי להכניס את הפריחה היפה לשיר, אבל זה לא הסתדר עם החרוזה, וועל כן במקום שקד כתבתי לילך

כ-45 דקות ישבנו ליד הפסנתר. נורית ניגנה את הלחן שלה שוב ושוב ואני כתבתי הבית הראשון שנכתב הפך לבית שני, והבית הראשון נפתח בשורה

היום אולי נדחה את בוא הלילה...

אחרי 45 דקות השיר היה גמור. הוא לא שונה יותר, וכך הוא נשאר עד היום. למחרת בבוקר נורית חזרה לת"א לביתה. נורית הירש מסרה את השיר לביצוע לשלישית שרד, אחר כך לחווה אלברשטיין ובהמשך היו לו עוד מבצעים רבים

נורית כתבה לחנים לעוד מספר שירים שלי, לפי טקסטים ששלחתי אליה: "כחולה כחלום" "תמונה לסוף הקיץ", "צעצועיה של אוסנת" (לילדים) בטכניקה של היום אפשר לשמוע את כולם ביו-טיוב.